

забрана із сім'ї через позбавлення батьківських прав(батьки-алкоголіки, наркомани, якщо існував факт насилля в сім'ї). Але, на мою думку, навіть якщо батькам буде заборонено спілкуватись із своєю дитиною, це не має впливати на зв'язок дитини із іншим родичами за походженням.

Зазвичай, у разі скасування усиновлення відновлюються права та обов'язки між дитиною та її батьками, іншими родичами за походженням. Ці права мають відновлюватись в залежності від суб'єктивного бажання усиновленої особи. На особу, що свідомо виявляє своє небажання відновлювати у повному обсязі зв'язки зі своїми кровно спорідненими родичами, не повинно поширюватись правило щодо повернення до них, і така особа не повинна обмежуватись у праві на вибір іншої форми влаштування особистого життя, у тому числі і з переданням під опіку або піклування.

Процес усиновлення є тривалим. Законодавство більшості країн чітко не визначає час, протягом якого має відбуватись усиновлення. Юридичним фактом усиновлення стає після прийняття відповідного рішення суду.

На мою думку, враховуючи важливість етапу, що передує факту юридичного усиновлення, слід регламентувати тимчасове проживання дитини у сім'ї майбутніх усиновлювачів. Це тимчасове проживання у тому числі й у сім'ях іноземців (під час канікул, літнього відпочинку або зустрічі, побачення). Це буде ефективним засобом запобігання скасування рішень про усиновлення, зменшить випадки «повернення» дитини назад до дитячого будинку.

Існують ще ряд проблем пов'язаних із міжнародним усиновленням. Наприклад, проблемою є відсутність достатнього фінансового стимулювання потенційних національних усиновителів. Держави, на мою думку, не зацікавлені у сприянні міжнародному усиновленню. І це є неправильним, тому що, якщо держава не може забезпечити дитині сім'ю всередині країни, то вона має сприяти тому, щоб ця дитина знайшла собі сім'ю за межами цієї держави. Також має бути впроваджений більш ефективний контроль за процесом міжнародного усиновлення, аби запобігти випадкам «фіктивного» усиновлення, тобто коли дитина усиновлюється не задля надання опіки і допомоги, а задля збагачення.

Шинкарук Н.В.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

МІЖНАРОДНІ УГОДИ ЩОДО ОХОРОНИ ТОРГОВЕЛЬНОЇ МАРКИ

Актуальність дослідження полягає в тому, що національне законодавство в галузі охорони права інтелектуальної власності потребує гармонізації із міжнародно-правовими нормами. Вважаємо за необхідне провести аналіз джерел міжнародного законодавства у галузі охорони торговельних марок, а також встановити їх значення для національного законодавства.

Найбільш впливовою міжнародною конвенцією в галузі патентів і торговельних марок є Міжнародна Конвенція з охорони промислової власності (Паризька конвенція 20 березня 1883 р.), яка діє і по цей час в редакції від 14 липня 1967 року. Від імені СРСР була підписана 12 жовтня 1967 р. і ратифікована 19 вересня 1968 р. Після проголошення незалежності нашої держави Кабінет Міністрів України своєю Заявою від 26 серпня 1992 року підтвердив дію на території держави Паризької конвенції.

На підставі статті 19 Паризької конвенції в галузі охорони торговельних марок, був прийнятий цілий ряд спеціальних міжнародних документів. Зокрема, Мадридська Угода про міжнародну реєстрацію знаків від 14 квітня 1891 року заснована на принципі територіальності, передбачає необхідність охорони торговельної марки в країні походження і можливість будь-якої держави відмовляти в охороні, якщо це суперечить її національному праву. Характерна риса Мадридської угоди полягає в тому, що вона дозволяє правоволодільцю марки, зареєстрованої в одній із країн — учасниць, одержати за порівняно низьку плату на підставі однієї заявки реєстрацію марки у всіх країнах-учасниць Угоди. За допомогою Мадридської угоди забезпечується правова охорона торговельної марки, зареєстрованої в країні походження, в усіх країнах Мадридського Союзу. Істотною перевагою Мадридської угоди є те, що заявка подається тільки через національне Патентне відомство, і, отже, може відпасти необхідність у послугах патентних повірених. Крім сказаного, виключається необхідність у дотриманні правил національних законодавств щодо відбитка знаків.

Підписаний у 1989 році Протокол до Мадридської угоди (далі — Протокол) знімає багато правових перешкод, даючи можливість необмеженому колу країн, включаючи названі, шляхом вибору прийнятних для них умов, стати учасниками системи міжнародної реєстрації товарних. Умови Протоколу дозволяють також регіональним системам (міжурядовим організаціям), що мають спеціальні відомства з реєстрації торговельних марок, бути суб'єктами зазначеної угоди. Це спрямовано на максимальне охоплення країн, що стають учасниками двох угод, які діють у рамках Мадридського союзу.

У 1935 році Об'єднаним міжнародним бюро з охорони інтелектуальної власності було розроблено Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації торговельних марок (далі — МКТП). Спочатку МКТП являла собою основну класифікаційну схему для систематизації найменувань товарів. Класифікація складалася з 34 класів товарів і алфавітного переліку товарів. Пізніше класифікація була доповнена переліком класів послуг (вісім класів) і уперше видана ВОІС у 1963 р. французькою мовою. Текст МКТП був визнаний офіційним у результаті Угоди, укладеної зацікавленими у використанні МКТП країнами на дипломатичній конференції 15 червня 1957 року у Ніцці (Ніщцька угода). Угода відноситься до ряду класифікаційних і передбачає координацію робіт із застосування і періодичного перегляду МКТП з метою реєстрації торговельних марок. Відповідно до Угоди

(ст. 1) країни-учасниці використовують єдину класифікацію товарів і послуг з метою реєстрації торговельних марок і знаків обслуговування.

Крім названих договорів Україна приєдналася до Договору про закони про торговельні марки (далі — Договір TLT) і має намір приєднатися до Угоди про торгові аспекти прав на інтелектуальну власність (далі — Угода TRIPS). Договір TLT укладено у 1994 році в Женеві і вступив в дію з 1 вересня 1996 року. Його головна мета — зробити систему реєстрації торговельних марок зручнішою для користувачів. Це може бути досягнуто шляхом спрощення та гармонізації процедур і усунення недоліків, що забезпечує надійність охорони марок.

У межах Договору про створення Світової організації діє Угода з торгових аспектів прав інтелектуальної власності (Угода TRIPS), метою якої є ліквідація перешкод на шляху розвитку міжнародної торгівлі, сприяння забезпеченню ефективного і достатнього захисту прав інтелектуальної власності. Головною метою членства в СОТ є відповідність національного законодавства стандартам і нормам міжнародних договорів СОТ.

Положення міжнародних і регіональних конвенцій, договорів і угод мають ту особливість, що вони не можуть бути реалізовані тільки на рівні міждержавних відносин. Угоди такого рангу визначають лише суттєві і мінімальні правові стандарти охорони торговельних марок, які необхідно внести в національне законодавство кожної країни в якості норм внутрішнього права. Тільки так країна-учасниця може виконати взяті на себе зобов'язання відповідно до ратифікованим нею міжнародним договором.

Таким чином, зазначені міжнародні угоди істотно сприяють підвищенню ролі і значенню торговельних марок у торгівлі та інших сферах міжнародного співробітництва. Вони надають ефективну охорону та захист права на торговельну марку, а також значно полегшують реєстрацію права на марку.

Радянська О.

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПИТАННЯ ВИКОНАННЯ ІНОЗЕМНИХ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ В УКРАЇНІ

З моменту проголошення незалежності України законодавче регулювання визнання та виконання іноземних судових і арбітражних рішень у країні знало декількох кардинальних змін, що не могли не позначитися на практиці вітчизняних судів у цій сфері.

До 2001 року зазначені питання продовжували вирішувати українські суди, як і за радянських часів згідно з Указом Президії ВР СРСР «Про визнання і виконання в СРСР рішень іноземних судів та арбітражів» від 21.06.1988 р.